

χοητεία στὰ λόγια του νέου ζωγράφου. Ή περιγραφές του γιά τὸ Παρίσι ἦσαν τόσο μαγευτικὰ... Μὰ θυμῆθεξε ἔξωφρα τὸν Ζάν καὶ εἶπε στὸν καλλιτέχνη :

— Εἶμαι ἀραβωνιασμένη.
— Ἀραβωνιασμένη; ψήφισε μὲ θλίψη ὁ καλλιτέχνης. Καὶ ποῦς εἶνε ὁ ἀραβωνιαστικὸς σου ;

— Εἶνε, ἀπάντησε ἡ Ἀρμιέλλα, ὁ Ζάν, ἕνας νέος φαρᾶς.
— Θεέ μου!... Θὰ γίνετε ἡ γυναίκα ἐνὸς φαρᾶ ἐσείς!... Ἐσεῖς ποῦ εἶστε γεννημένη γιά νὰ εἶστε βασίλισσα; ;...

Ἡ Ἀρμιέλλα χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

***

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ὁ Ζάν ἔμαθε ὅτι δέχτηκαν νὰ φιλοξενήσουν ἕναν ἀγνωστὸ νέο στὸ σπίτι τῆς Ἀρμιέλλας κα' ὅτι ἡ ἀραβωνιαστικιά του προθυμοποιήθηκε νὰ ποῦσῃ γιά χάρι του, θυμώσε καὶ λιπήθηκε ποῦ. Πῆρε τὴν Ἀρμιέλλα ἰδιωτέρας καὶ τῆς ἔκανε πικρὰ παράτονα.

Μὰ ἡ νέα, ἐπιρρασιμένη ἀπ' τὰ λόγια τοῦ ζωγράφου, τοῦ φώναξε ἀπερίσκεπτα :

— Ἐγὼ εἶμαι γεννημένη γιά νὰ γίνω βασίλισσα κα' ὄχι γυναίκα ἐνὸς φαρᾶ! Τ' ἀκούεις;... Μὴ μὲ ζῶντεςε λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ....

Ἡ Ζάν ἔκρινε ἕνα δυνατὸ πόνον στὴν καρδιά του. Κόπταξε μὲ ἀγωνία τὴν Ἀρμιέλλα, ελπίζοντας ὅτι θὰ μετάνιωσεν γιά τὰ σκληρὰ της λόγια, μὰ ἔνα κείνη ἐξακολούθησε νὰ τὸν κριτᾶν μ' ἕνα βλέμμα ἀγέρωχο καὶ πεοφρονητικό.

Ἡ Ζάν ἔσκαψε τότε σὺν κατάδηκὸ τὸ κεφάλυ του κα' ἔφυγε ταπεινωμένος καὶ συντριμμένος ἀπ' τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του.

***

Ἐνας μῆνας πέρασε.

Ἡ ὄλη στὸ χωριὸ ἦσαν περὶ βέβαια, ὅτι ἡ Ἀρμιέλλα θὰ παντρευόταν μὲ τὸν Παρισινὸ ζωγράφου.

Τὴν ἔβλεπαν κάθε μέρα μαζὺ του, στίς ἀρογαλιές καὶ στίς δρομὸς τοῦ χωριοῦ.

Ἡ Ζάν μ' ἀπεριγρατὸ πόνον στὴν καρδιά, τοῦς ἀντίρωζε νὰ περοῖν πλάι του κα' ἀναστένανε.

Ἡ Ἀρμιέλλα φρονίσανε τόσο προσφιλομένη στὸ νέο της φίλο, τόσο ἀποροφρημένη ἀπ' τὰ λόγια του, ποῦ δὲν ζῶσε στή γῆ, πετοῦσε στὰ σύννεφα. Γιά τὸ Ζάν δὲν εἶδεινε περὶ κανένα ἐνδιαφέρον.

Μολαταῦτα, ὁ φτωγὸς νέος δὲν μπορούσε νὰ τὸ πᾶρη ἀπόφραση, ὅτι ἡ Ἀρμιέλλα τὸν εἶχε ἀρρηθῆ γιά πάντα. Νόμιζε πὼς ἦταν μὲ προσωπική της ἰδιοτροπία, πὼς καὶ πάλι μιά μέρα θὰ γύριζε σ' αὐτόν. Δὲν ἔβλεπε ἄκομα, ὁ δυστοχιμένος, ὅτι ἡ καρδιά του γυναικὸν εἶνε τόσο ἀστατή, ὅπως ἡ θάλασσα ἡ πλανεύτρα κα' ἡ σκληρὴ θάλασσα.

Κι' ὅταν ἄκομα τοῦ λέγανε, ὅτι ἡ Ἀρμιέλλα ἔχει ἀραβωνιαστέι περὶ μὲ τὸ ζωγράφου, ὁ Ζάν σκεπτότανε :

«Αὐτὸς ὁ καταραμένος Παρισινὸς τῆς ἔκανε χωρὶς ἄλλο μάγια. Δὲν φταίει ἐκεῖνη. Γιά νὰ διαλυθοῦν τὰ μάγια, πρέπει νὰ νηστέρω καὶ νὰ προσεχηθῶ γιά πολλὰς μέρας».

Ἐτοὶ ὁ ἀπλοῦς Βρετιτῶς πίστευε πάντα στὴν ἀγνότητα καὶ στὴν πίστη τῆς Ἀρμιέλλας κα' ἔλαξε ὅτι μιά μέρα θὰ γύριζε ξανά στὴν ἀγκαλιά του.

Μὰ ποῦσε ὥστόσο ποῦ, πέρα ποῦ κα ἔκλαψε ὄφρες ὀλόκληρες πικρὰ.

Ἡ ὄ γέρως πατέρας του προσπαθῶσε νὰ τὸν παρηγορήσει καὶ νὰ τοῦ δώσει θάρρος. Δὲν μπορούσε κα' αὐτὸς νὰ καταλάβῃ πὼς ἔτσι ἀπότομα ἄλλαξε ἡ «Μισρὴ Παναγίσσας».

***

Ἡ ζωγράφου, ἀγαποῦσε ποῦ τὴ θάλασσα καὶ πῆγανε συχνὰ μὲ τὴ βάρκα, μόνος του ἢ μαζὺ μὲ τὴν Ἀρμιέλλα.

Ἐνα βράδυ, ποῦ ἡ Ἀρμιέλλα εἶχε δουλεῖ ἀπὸ σπίτι καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ὁ νέος καλλιτέχνης ἀνοῖχτηκε ποῦ μαζουρὰ μὲ μιά μικρὴ ἄσκη βάρκα, τὴν ἴσπια χρησιμοποιεῖ πάντα. Μὰ ἔξωφρα ἡ θάλασσα ἀγέρωχη, ἀρρασιμένα κίματα σφαιρώσαν κα' ἡ μικρὴ βάρκα ἄρχισε νὰ παραδέρνῃ μέσα στὴν τρικυμία. Ἡ Ἀρμιέλλα εἶχε ἀντιληφθεῖ τὸ κίνδυνο, εἶχε ἀνησυχήσει καὶ παρακολούθησε τότε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δουκατιοῦ της τὴν πᾶλη τοῦ ἀγαπημένου της μὲ τὰ κίματα. Ἡ ἀνησυχία κα' ἡ ἀγωνία της ἦταν μεγάλη. Κι' ὅταν εἶδε περὶ ὅτι ἡ θάλασσα ἀγέρωχη ἄκομα περισσότερο, κατέβηκε στὴν ἀρογαλιά, ποῦ ἦταν μαζεμένος πολλὸς κόσμος, ἀνήσυχος καὶ ταρραμένος. Μερωκοὶ γέροι κωπηλοὶ εἶχαν ἀνεβῆ στὸν ἐξώστη τοῦ φράου καὶ παρακολούθησαν τὸ δραματικὸ θέαμα μ' ἀγωνία...
— Τὶ ἀδέξιος ποῦ εἶνε! εἶπε κάποιος γιά τὸ ζωγράφου. Δὲν ξέ-

ρει καθόλου τὴ θάλασσα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Κυττάξτε... Ἄφρασε νὰ τὸν παρασῆ τὸ ρέμμα....

Τὸρα περὶ ἡ μικρὴ βάρκα δὲν ἐπάκουγε καθόλου στὸν κυβερνήτη της, ἦταν ἔρραμο τὸν κίματα.

— Γιά τ' ἴνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε ἡ Ἀρμιέλλα, δὲν βρίζεται ἕνας ἄνθρωπος νὰ τὸν σώσει; Ἐσεῖς ὄλοι εἶστε παιδιὰ τῆς Βρετανίας, ἔχετε καλὰ τὴ θάλασσα, μαροῦτε, ἂν θέλατε, νὰ τὸν βοηθήσετε...

Μὰ κωνεῖς δὲν ἤθελε νὰ ροινοκονοῦναι γιά τὸ νεοῦ ξένο. Ἐξωφρα ἡ Ἀρμιέλλα γύρισε καὶ εἶπε λίγο ποῦ πέρα τὸ Ζάν. Στάσανε κα' αὐτὸς ἐκεῖ, μαζὺ μὲ τοῦς ἄλλους, καὶ κινάξτε τὴ μικρὴ βάρκα ποῦ τὴν ἔσκαφεν ἐδῶ κα' ἐκεῖ τὰ κίματα.

— Τὶ θέλει αὐτὸς ἐδῶ; σκέφτηκε ἡ Ἀρμιέλλα. Ἡθελὶ γὰ νὰ ἰδῇ τὸν ἀντίρωτὸ του ποῦ γάνεται στὴ θάλασσα; Ἡ τὸν ἀνάρωτο!...

— Ἀλλοῖμονο!... φώναξε κάλι κάποιος ἀπ' τοῦς κωπηλοῦς. Ἡ βάρκα θὰ συντριφθεῖ πάνω στοῦς βράχους!

Μιά κραυγὴ πόνου κα' ἀπελπίστας ἀκούσθηκε. ἦταν ἡ Ἀρμιέλλα. Μὴ μποροῦντας νὰ συγκρατήσῃ τὴ φωνή της, θηρυώσε τώρα σὺν τρελλῇ.

Τότε ὁ Ζάν πῆγε κοντὰ της καὶ τῆς εῖπες οἱ γὰ :

— Ἀρμιέλλα, τὸν ἀγατῶ λοιπὸν τόσο ποῦ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο!

— Ναι, τὸν ἀγατῶ ποῦ, εἶπε ἡ Ἀρμιέλλα, μὴν μποροῦντας νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα της.

— Καὶ τί θὰ κάνης ἂν πᾶγῃ;

— Ἡ ὄ λέσο κα' ἐγὼ ἀμέσως στὴ θάλασσα καὶ θὰ πᾶγω!

Ἡ Ζάν ἔκανε μιά κίνησι ἀπελπίστας, χαμογέλασε θλαθερὰ κα' ἀπεγοσμένα κα' ὕστερα προχώρησε πρὸς τὴν ἀμμουδιὰ κα' ἄρχισε νὰ σπᾶσῃ μιά βάρκα στὴ θάλασσα.

Ἡ Ἀρμιέλλα ἔτρεξε κοντὰ του.

— Τὶ θὰ κάνης; πὸν ῶσθηκε.

Κι' ἐκείνος ἀποκρίθηκε :

— Ἡ προλαθῆσο νὰ τὸν σώσο, ἀφοῦ τὸν ἀγατῶ.

— Ζάν, φώναξε κάποιος στὸ νέο, εἶνε τρελλὰ αὐτὸ ποῦ θὰ κάνης. Δὲν σκέφτεσαι τὸ γέρο σου πατέρα; Ἡ ὄ παρασῆσον κα' ἔσένα τὰ ρέμματα καὶ θὰ χαθῆτε κα' οἱ δύο.

Μὰ ὁ Ζάν δὲν ἄκουγε κανένα περὶ.

— Νὰ προσεχησε καὶ γιά τοῦς δύο μαζ ἀντιρωῖτε, εἶπε στή νέα, κινάξοντας τὴν μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀπεριγρατὸ πόνου.

ἦταν πρῶτης τάξιος θαλασσοῦ ὁ Ζάν.

Ἀνοῖχτηκε μὲ τὴ βάρκα του στὴ θάλασσα, ἀγωνίστηκε μὲ τὰ κίματα, κινάξανε δέκα ὄφρες νὰ βρῆσθῃ, μὰ τέλος ἀπῆλθε σὲ τὴ βάρκα τοῦ ζωγράφου ποῦ εἶχε σκεδῶν λαποθῆσθε ἀπ' τὸν τροχὸ καὶ τὴν ἀγωνία του.

Δυὸ—τρεις σπᾶμῆς χῶριζαν περὶ τῆς διῶ βάρκας. Ἡ Ζάν ἔσκαψε κα' ἄπλοσο τὸ χέρι του νὰ πᾶσῃ τὴ βάρκα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ εἶχε σκοπίσει τὴν ἐπιτυχία του, μὰ ξαφρικὰ, ἕνα μεγάλου κίμα τὴν ἀνέτρεψε κα' ὁ ζωγράφος βρέθηκε στὴ θάλασσα!...

Ἡ Ζάν δὲν τάχασε. Πῆδισε στὸ νερὸ, ἀρπᾶξε στὰ δυνατὰ του χέρι τὸν λιτόμο καλλιτέχνη καὶ τὸν ἀνέβασε στὴ βάρκα του.

Γύρω ἡ θάλασσα βούιζε καὶ συνταροῦσαν ἀγέρωσιμένη. Μὰ ὁ Ζάν ἀρπᾶξε τὴ κωπηλιά καὶ ἔλαξε σὲ λίγο ἔφτασε σὲ ἀρογαλιά.

Ἐκεῖ ὄλοι τὸν δέχτηκαν μὲ συγκίνηση.

Ἡ Ἀρμιέλλα θέλησε νὰ πᾶρη τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸ φιλήσῃ, μὰ ὁ Ζάν τὸ τράβηξε κα' ἔφυγε μαζουρα.

Ἡ Ἀρμιέλλα εἶχε ἀγκαλιᾶσει τότε τὸ ζωγράφου κα' ἔκλαψε ἀπὸ συγκίνηση....

***

Ἡ τρικυμία ἐξακολούθησε καὶ τὴ νύχτα. Καὶ ποῦ ἀργὰ, ὅταν ἡ ἀρογαλιά ἦταν ἔρημη καὶ τὰ παράφρα ὄλον τὸν σπᾶν ὀρασιμένα, ὁ Ζάν πληρώσε τὸ γέρο του πατέρα, ποῦ κωνέταν ἦνος, τὸν φίλησε σιγὰ, ποῦ ἀργὰ, γιά νὰ μὴ τὸν ζήτησῃ καὶ κατέβηκε ὕστερα σὲ ἀρογαλιά. Στάθηκε μιά στιγμή, ἔραξε ἕνα λιπημένο βλέμμα πρὸς τὸ σπίτι τῆς Ἀρμιέλλας κα' ὕστερα εἶχτηκε στὴ θάλασσα, τὴν πλανεύτρα καὶ τὴν ἀστατή, σὺν τὴν καρδιά της γυναικας, θάλασσα!....

Στὸν Τάφο τοῦ Συζύγου (Τοῦ Θ. Μάτεῦ)

(Τοῦ Θ. Μάτεῦ)

Ἡ Ἀρμιέλλα θέλησε νὰ πᾶρη τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸ φιλήσῃ, μὰ ὁ Ζάν τὸ τράβηξε κα' ἔφυγε μαζουρα.

Ἡ Ἀρμιέλλα εἶχε ἀγκαλιᾶσει τότε τὸ ζωγράφου κα' ἔκλαψε ἀπὸ συγκίνηση....

***

Ἡ τρικυμία ἐξακολούθησε καὶ τὴ νύχτα. Καὶ ποῦ ἀργὰ, ὅταν ἡ ἀρογαλιά ἦταν ἔρημη καὶ τὰ παράφρα ὄλον τὸν σπᾶν ὀρασιμένα, ὁ Ζάν πληρώσε τὸ γέρο του πατέρα, ποῦ κωνέταν ἦνος, τὸν φίλησε σιγὰ, ποῦ ἀργὰ, γιά νὰ μὴ τὸν ζήτησῃ καὶ κατέβηκε ὕστερα σὲ ἀρογαλιά. Στάθηκε μιά στιγμή, ἔραξε ἕνα λιπημένο βλέμμα πρὸς τὸ σπίτι τῆς Ἀρμιέλλας κα' ὕστερα εἶχτηκε στὴ θάλασσα, τὴν πλανεύτρα καὶ τὴν ἀστατή, σὺν τὴν καρδιά της γυναικας, θάλασσα!....

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Τὸ τέλος τοῦ ἔρωτος εἶνε ἡ θλίψη, ὅπως καὶ τὰ γερωτεῖα τοῦ, τέλος της ζωῆς.

— Ἡ ἔρωτος εἶνε ἡ αἰδέρας ἡ λάσπη.

— Τίποτε δὲν μεγαλῶνει τὸν ἔρωτα, ὄσο ἡ ἐξουαλιόγησι.

— Ἡ γυναικὶς συγχωροῦν δι-σκολότερα τὰ ἀνδρῶκα σφάλματα, παρὰ οἱ ἄνδρες τὰ γυναικῶκα.

ΠΡΟΞΕΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»

Ρωμάτσο τοῦ κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ, βγαλμένο ἀπ' τὴ ζωῆ τὸν βλαμῆδων, τὸν ἀνταρῆδων καὶ τὸν ἀλανιᾶρῆδων τοῦ παλῆου, καλοῦ καιροῦ.